

РЕШЕНИЕ

№ 2993

гр. София, 10.05.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 23.04.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

ЧЛЕНОВЕ: Татяна Жилова

Луиза Христова

при участието на секретаря Грета Грозданова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **2109** по описа за **2021** година докладвано от съдия Луиза Христова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания.

Образувано е по касационна жалба на А. В. Х. срещу Решение от 03.02.2020 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 23-и състав, по НАХД № 14362/2019 г., с изложени мотиви от 16.04.2020 г. С решението е потвърдено наказателно постановление /НП/ № 18-4332-026292/08.01.2019 г. на Началник Група към Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/, отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с което на касатора е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 /двеста/ лева на основание чл. 179, ал. 2, предл. Първо във връзка с чл. 20, ал. 2 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.

В жалбата са изложени съображения за отмяна на постановеното съдебно решение и потвърденото с него НП. Съдът не е събрал необходимите за установяване на нарушението доказателства, не е изследвал обстоятелствата за допустимата скорост на движение и установената на моторното превозно средство, с което е реализирано пътно-транспортното произшествие. Не било обсъдена действителната причина за последното – необработена своевременно заледена пътна настилка.

Ответникът – Столична дирекция на вътрешните работи, отдел „Пътна полиция“, редовно призован, не изпраща представител и не излага становище по

жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, XII-и касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна.

Касационната жалба е депозирана в законоустановения срок от активно легитимирано лице срещу акт, който подлежи на оспорване, поради което същата е процесуално допустима. Разгледана по същество, тя е неоснователна.

Решението на Районния съд е валидно и допустимо, доколкото същото е постановено по подадена в срок жалба срещу акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

Районният съд е установил следната фактическа обстановка: на 04.12.2018 г. около 08:40 часа, в [населено място], по [улица], с посока от летище „С.“, терминал 2, към [улица], А. В. Х. управлявал лек автомобил „Опел Ф.“ с ДК [рег.номер на МПС] . На около 100 метра преди хотел „Премиер“, в резултат на несъобразена скорост с конкретното състояние на пътя /мокро и заледено пътно платно/ лекият автомобил се ударил в мантинелата от дясно на пътя, след което преминава вляво и удря страничната дясна част на попътно движещия се товарен автомобил „Пежо“ с ДК [рег.номер на МПС] . За реализираното пътно-транспортно произшествие /ПТП/ е постъпил сигнал на тел. 112, като на място пристигнал полицейски екип. Двамата участници в ПТП попълнили декларации, съставен е от св. Г. протокол за ПТП със скица. За извършеното нарушение на чл. 20, ал. 2 ЗДвП е съставен акт № 192187/04.12.2018 г. В срока по чл. 44, ал. 1 ЗАНН не са постъпили възражения. Въз основа на акта е издадено оспореното в настоящото производство НП. Тази фактическа обстановка е установена въз основа на събраните и кредитирани от СРС доказателства.

Съдът констатира, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи, чиято контролна функция е предоставена по силата на чл. 189, ал. 1 и ал. 12 от ЗДвП във връзка със Заповед № 81213-515/14.05.2018 г. на Министъра на вътрешните работи. Спазени са сроковете по чл. 34, ал. 1 и ал. 3 от ЗАНН, както и срокът за абсолютната погасителна давност по чл. 81, ал. 3 във връзка с чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК.

Не са допуснати съществени процесуални нарушения и противоречие с материалния закон, основание за отмяна на съдебното решение.

С НП № 18-4332-026292/08.01.2019 г. на Началник Група към СДВР, отдел „Пътна полиция“, на А. В. Х. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 /двеста/ лева на основание чл. 179, ал. 2, предложение Първо във връзка с чл. 20, ал. 2 от ЗДвП. Съгласно чл. 179, ал. 2 ЗДвП „който поради движение с несъобразена скорост, неспазване на дистанция или нарушение по ал. 1 причини пътнотранспортно произшествие, се наказва с глоба в размер 200 лв., ако деянието не съставлява престъпление.“ В конкретния случай е реализирано ПТП следствие на несъобразена със състоянието на пътя скорост /мокр асфалт/. В акта и НП е цитирана разпоредбата на чл. 20, ал. 2 ЗДвП, съгласно която „водачите на пътни превозни средства са длъжни при избиране скоростта на движението да се съобразяват с атмосферните условия, с релефа на местността, със състоянието на пътя и на превозното средство, с превозвания товар, с характера и интензивността на

движението, с конкретните условия на видимост, за да бъдат в състояние да спрат пред всяко предвидимо препятствие. Водачите са длъжни да намалят скоростта и в случай на необходимост да спрат, когато възникне опасност за движението“. В НП е уточнено изрично, че „водачът не избира скоростта на движение съобразно атмосферните условия, релефа, условията на видимост, интензивността на движението и др. обстоятелства, за да спрат пред предвидимо препятствие или създадена опасност за движението, ПТП“. Видно от приложените по делото декларации, скици и протокол за ПТП се изяснява механизмът на ПТП, реализирано следствие на несъобразената скорост, с която е управлявал МПС водачът и административно наказано лице Х., без да съобрази, че пътят е мокър и заледен. Същият е поставил подписа върху така цитираните документи, поради което и спор за горните установени безпротиворечиво обстоятелства няма. Без значение е каква е допустимата максимална скорост по смисъла на чл. 21 ЗДвП, включително и като въведена с пътен знак, както и каква е била скоростта, с която реално се е движел управляваният от Х. автомобил. Водачът е длъжен винаги да съобразява скоростта на движение, като при опасност да намали или да спре. В конкретния случай виновният за ПТП водач изрично е посочил в декларацията си, че се е движел на четвърта предавка с 60 км/ч, след което е свалил на трета скорост, натиснал спирачката и дръпнал ръчната, т.е. той е възприел неблагоприятните фактори по смисъла на чл. 20, ал. 2 ЗДвП и е осъзнал, че скоростта, с която се движи, не е съобразена с тях. Въпреки предприетите от него действия - да предотврати ПТП, това не е било достатъчно, за да се осигури безопасност на движението, като преди да бъде реализирано ПТП с другия водач, Х. е самокатастрофирал. Ирелеванти са твърденията на касатора, че е налице съпричиняване, изразяващо се в „необработена своевременно заледена настилка“. Задължението на трети лица да сторят последното – да обработят настилката против заледяване, както и на останалите водачи на МПС да имат поведение на пътя съобразено с правилата за движение, не са предпоставка на лицето, което с поведението си е причинило ПТП, да не бъде ангажирана административно-наказателната му отговорност /§ 6, т. 27 ДР ЗДвП/. Въз основа на горното, се формира извод, че с поведението си А. В. Х. е осъществил състава на нарушението по чл. 20, ал. 2 от ЗДвП, за което и правилно е ангажирана отговорността му по смисъла на чл. 179, ал. 2, предл. Първо ЗДвП. Законосъобразно и явно справедливо административнонаказващият орган е наложил наказанието „глоба“ в нейния абсолютен размер за деяние, което съставлява нарушение, спазвайки нормите на чл. 27, ал. 2 и ал. 3 от ЗАНН, с цел да се предупреди и превзпита нарушителя /чл. 12 от ЗАНН/, при липсата на предпоставки за освобождаване от отговорност поради маловажност на случая /чл. 3, чл. 28, б. „а“ от ЗАНН/.

Доколкото направените от Софийски районен съд изводи съответстват на фактическата обстановка и не са налице основанията на чл. 63, ал. 1 от ЗАНН във връзка с чл. 348 от Наказателно-процесуалния кодекс, то съдът констатира, че касационната жалба следва да бъде отхвърлена като неоснователна, а постановеното съдебно решение – оставено в сила.

По изложените съображения и на основание чл. 63, ал. 1 от ЗАНН във връзка с чл. 221, ал. 2 от АПК, Административен съд София – град, XII-и касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 03.02.2020 г. на Софийски районен съд,
Наказателно отделение, 23-и състав, по НАХД № 14362/2019 г., с изложени мотиви от
16.04.2020 г.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: